

Motion till riksdagen

1987/88:Jo313

av Ulla Orring och Rune Ångström (fp)

om anslag till skogsbilvägar

Den 1 januari 1988 har en ny regel trätt i kraft om hur man får bygga skogsbilvägar i fjällnära och svårförnygrade områden. Nyttan av ett väl utformat skogsbilnät är väl dokumenterad såväl från skogsbrukets som samhällets sida.

Där skogsbruk är tillåtet och lämpligt bör det därför finnas tillgång till ett väl utbyggt skogsvägnät som är utformat under stor hänsyn till naturvårdens och andra intressen. Om vägnätet planeras väl tjänar alla på det.

Skogsvårdsstyrelserna gör därför vägnätsplaner över områden där det finns många markägare och lämnar statsbidrag till sådana vägar som följer vägnätsplanerna.

Vid utbyggnaden av skogsvägnätet är samverkan mellan markägarna helt nödvändig. Det handlar ofta om kompromisser. För att komma fram till bra väglösningar är bidragen en nödvändig stimulans.

Kritik mot dålig vägplanering berör oftast vägar byggda utan statsbidrag. Bristande tillgång på bidrag kan därför bli ett hinder för en rationell utbyggnad av skogsvägnätet.

Det fjällnära området är särskilt känsligt från naturvårdssynpunkt. Den nya regeln föreskriver nu att en markägare som vill bygga en dåligt planerad väg — utan samordning med grannarna i olämplig sträckning eller liknande — får inget tillstånd att avverka skogen i väggatan och han/hon kan därför inte bygga vägen. Det blir således nu möjligt att bygga ut ett vägnät som på bästa sätt tillgodoser skogsnäringens samlade behov av transporter och därmed även tillgodoser naturvårdens behov. Utbyggnadsbehovet är mycket stort i de norrländska skogarna, vilket framförts bl. a. i Vägplan 80 och i virkesförsörjningsutredningen (SOU 1981:81).

Enligt skogsstyrelsens anslagsframställning i augusti 1987 ligger sålunda det långsiktiga behovet av samhällsinvesteringar i skogsvägnätet på nivån 100 å 110 miljoner i 1986 års penningvärde.

Länsstyrelsen i Västerbottens län har i ett beslut från hösten 1987 angående skogligt länsprogram för Västerbottens län uttalat att "Ett återställande av det statliga stödet till den nivå som gällde 1983/84 är en förutsättning för att målsättningen i Vägplan 80 för byggande av skogsbilvägar skall kunna uppnås."

I Västerbottens län, liksom andra norrlandslän, har det på grund av minskade anslag till skogsbilvägar uppstått långa väntetider, minst fem år.

innan bidrag erhållits och vägen kan tas i bruk. Detta leder alltför ofta till att vägar byggs i felaktiga sträckningar med begränsad nytta och dålig hänsyn till naturvården.

Från skogsbrukets sida finns i Västerbotten ansökningar om bidrag till ca 60 mil väg vilket enbart för detta län innebär ett bidragsbehov på ca 35—40 miljoner kr.

Konsekvenserna av otillräckliga anslag till skogsbilvägar är kända. Lägre sysselsättning, mindre råvara till industrin, olönsamma investeringar och dålig samverkan och inte minst dålig hänsyn till naturvården. Stöd till skogsbilvägar är en lönsam investering.

Hemställan

Med åberopande av vad ovan framförts hemställer vi

att riksdagen ställer ytterligare 5 milj. kr. till jordbruksdepartementets förfogande som statligt stöd till ordinarie verksamhet för byggande av skogsvägar.

Stockholm den 26 januari 1988

Ulla Orring (fp)

Rune Ångström (fp)